

føres bag Lyset af den Slags Vejledninger. Naar det ærede Medlem henviser til, at vi bør ordne Forsvaret af Hensyn til Udlandet, vil jeg spørge det ærede Medlem, om han tror, at vi kunne føre Udlandet bag Lyset. Nej, Udlandet vil straks kunne se, hvor meget det Forsvar betyder, der skabes ad denne Vej, og vil gøre det selv samme, som det gør nu, nemlig ikke tillægge det nogen som helst Betydning. Thi en Stat tæller kun politisk det, som dens Forsvar er værd, og vort Forsvar vil ikke blive mere værd.

Det var Forsvarssagens Gennemførelse, saaledes at vi fik et virkeligt Forsvar, vi alle havde ønsket og kæmpet for. Vi ønskede den af Hensyn til Landet og af Hensyn til Forsvaret; men ikke mindre ønskede vi den af Hensyn til, at vi kunde faa Ende paa den opslidende Kamp, som Forsvarssagen har voldt i vort Folkeliv. Men det naa vi slet ikke ad denne Vej ved et Forlig, der er i den Grad utilfredsstillende. Thi vedtage vi det i Dag, begynde vi igen i Morgen, og den Bitterhed, der er følt tidligere og allerede i og for sig har været slem nok, vil blive tusind Gange værre. Saa kan man spørge: Hvis vi nu ikke gaa ind paa Forliget, hvad saa? Ja, de 10 Love af de 12 ere vi jo enige om; tilbage staa Fæstningsloven og Hærloven. Man kan nu fortælle, saa meget man vil, at Hærloven er bleven omhyggelig behandlet, men det er ikke rigtigt. Hærloven er slet ikke bleven behandlet af Udvalget — jeg appellerer i saa Henseende til Udvalgets Medlemmer —, den er i hvert Fald bleven meget overfladisk behandlet. De Herrer have ikke været i Stand til at se til Bunds i Sagen. Der er nemlig her Tale om Masser af Ting, som de Herrer, selv om de fuldt ud forstod, hvad der laa bagved, dog ikke kunde behandle til Ende i den Tid, der har været levnet Udvalget til at gøre det. Men hvis vi skød disse to Love til Side nu — vi staa jo overfor en ordinær Samling —, hvad hindrede saa, at man søgte at finde en Løsning af de Spørgsmaal, som staa os imellem. Der var dog en Mulighed for en Løsning, og det var dog et ærligt Forsøg værd. Vi vilde da være stillede paa en anden Maade end nu, hvor vi staa overfor den brutale Magt, hvor der kræves „dette og intet andet“. Det maa dog virkelig en Gang komme dertil, at vi her i Folketinget kunne komme til at tale med om, hvilken Ordning vi ville have, og ikke lade os paa-tvinge en Ordning. Jeg agter at stemme mod begge disse Love, og jeg ved fuldt

ud, hvad Følgen vil blive, hvis de ikke vedtages.

Wulff: Det ærede Medlem, som sluttede nu, er jo et af de 6 Medlemmer, som have været med til at stille Ændringsforslaget til § 3 i Befæstningsloven. Som en af dem, der ønske, at dette Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Paragraffen udgaar, skal vedtages, er det ogsaa, at jeg ønsker at tage Ordet. Jeg haaber ikke at skulle opholde det høje Ting ret længe, men vil ganske kort angive de Grunde, der have bevirket, at vi stille Forslaget. Grundene, ja, der er egentlig kun en, er ganske simpelt den samme, som vel leder alle andre Medlemmer i Tinget i deres politiske Handlinger, nemlig at vor Samvittighed og Overbevisning forbyder os at gøre noget andet.

De saglige Anledninger til, at vi have stillet Forslaget, behøver jeg ikke at dvæle længe ved. Det er alle velbekendt, at alt, hvad der hedder militær Sagkundskab, har paa det stærkeste og kraftigste erklæret, at Hovedstadens Befæstning baade til Lands og til Søs er den fundamentale Betingelse for hele Neutralitetsforsvaret, for hele Forsvaret af Sjælland. De have gjort gældende, at ikke alene alt Forsvar af Sjællands Kyst er umuliggjort, naar vi ikke have denne Befæstning, men at overhovedet alle Foranstaltninger for at hindre Neutralitetskrænkelser andre Steder i Landet ville være ganske unyttige, dersom København ikke er sikret. Kort sagt, Forsvarssagen kan slet ikke løses, uden at vi have Fæstningen. Det er ret klare Ord fra Sagkundskabens Side, og den har intetsteds skiftet Mening og til intet Tidspunkt, heller ikke i de sidste Dage, lagt noget andet for Dagen. Jeg er ogsaa ganske overbevist om, at naar der spørges igen, vil den give uforandret samme Svar, at et virkeligt Forsvar af vort Land er ganske umuligt, naar ikke Hovedstaden befæstes til Lands og til Vands, fordi den er, hvad vi alle forstaa, det Centralpunkt, som indeholder alle vore Hjælpkilder, og med hvis Fald alle vore Hjælpkilder ere borte. Det er et Forhold, der er ganske simpelt, noget, hvortil der ikke behøves nogen speciel Sagkundskab for at kunne forstaa det. Det gælder ikke her, som det gælder de Sager, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) nylig forklarede, at der hørte en ikke ringe Grad af Indsigt til at forstaa, hvad Bestemmelsen med dem er. Der hører heller ikke noget teknisk Kendskab til at